

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡ ΚΟΥΝΙΝΓΚΑΜ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

...η Ρόκιαν, την πρωταγωνίστρια!

—Κι' ο Λιονέλ;
—Ω, ξέρω κι' εγώ... Θα μπορούσε να παίξει τὸ ρόλο τοῦ σέρ Γκρέυ.

—Εἶνε καλὸς ρόλος;
—Υπέροχος! Ὁ σέρ Γκρέυ δολοφονεῖται στὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως.

—Αὐτὸ τὸ περίμενα! φώναξε θυμωμένη ἡ ὡμορφὴ Λίλιαν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι κρατήσατε ἐπιτήδες τὸ ρόλο τοῦ ντέκτεκιθ!
Καὶ τὸ γύρισε τὶς πλάτες, μὲ περιφρόνησι.

Ἡ πρόθεσις ἀρχίσατο τὸ ἴδιον ἑσπέρου. Ἡ Λίλιαν ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρώτην ἐρωτικὴν σκηνὴν ποῦ εἶχε μὲ τὸν ντέκτεκιθ, δηλαδὴ μὲ τὸν Χάρολντ, εὗρισε τὰ μούτρα της.

—Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ μὲ φιλάτε κάθε τόσο στὸ στόμα, τὸν ρώτησε.

—Μὰ ἔτσι εἶνε τὸ ἔργον.. διαμαρτυρήθηκε ὑποκριτικὰ ὁ συγγραφεὺς.

—Νὰ τὸ θράσω ἐγὼ τὸ ἔργον σας; τοῦ φώναξε πειραγμένη. Πόσες μέρες θὰ κρατήσουν ἡ πρόθεσις;

—Μία ἑβδομάδα..

—Α, τί τραγωδία! Καὶ θὰ μὲ φιλάτε ἔτσι κάθε μέρα ἐπὶ μιά δολόκληρην ἑβδομάδα;

—Πρέπει νὰ μάθουμε καλά τὸ ρόλο μας.. παρατήρησε ὁ Χάρολντ μὲ σοβαρότητα.

Μὰ ἡ ὡμορφὴ Λίλιαν εἶχε γίνει πάλι ἔξω φρενῶν.

—Τώρα καταλαβαίνω γιατί γίνεται ὁ Λιονέλ ἀπὸ τὴν πράξι. Τὸν Σπλιέυτε καὶ γι' αὐτὸ τὸν βγάζετε ἀπὸ τὴ μέση μιά ὥρα ἀρχήτερα!

—Ξέρετε πολὺ καλά ὅτι σὰς ἀγαπῶ κι' ὅτι θὰ σὰς ἀγαπῶ πάντα! τῆς ἀπάντησε ὁ Χάρολντ μὲ τρυφερότητα.

—Δευτέρα πρῶξις, σκηνὴ πρώτη! τὸν εἰρωνεύθηκε ἡ Λίλιαν. Κι' ἦταν ἀλήθεια! Ὁ Χάρολντ, δίχως νὰ τὸ θέλῃ, εἶχε ἐπαναλάβῃ τὰ λόγια τοῦ δράματος.

Τὸ ἀποτέλεσμα τώρα ἦταν ὅτι ἡ πρόθεσις δὲν πῆγε διόλου καλά. Ἡ Λίλιαν ποῦ ἔπρεπε νὰ δείξῃ ὅτι ἦταν ἐρωτευμένη μαζὺ του, φαινόνταν σάν νὰ ζῶσε πολλὰ χρόνια κοντὰ του.

—Μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε λιγάκι τὴν ἐρωτευμένην; παραπονιόταν ὁ Χάρολντ. Κι' ὅμως μιά φορά μὲ συμπαινεύσατε. Τί ἔκαναν λοιπόν, γιὰ νὰ σὰς γίνω τόσο ἀντιπαθητικός;

—Τί κάνατε; τοῦ εἶπε μὲ σιμυγὴ ἡ Λίλιαν. Τίποτα! Δηλαδὴ, νὰ γράψατε ἕνα ἡλίθιον δράμα γιὰ νὰ μοῦ πῆτε πῶς μ' ἀγαπᾶτε!

—Καὶ θέθαια σὰς ἀγαπῶ!

—...κι' ὅτι θὰ σὰς ἀγαπῶ πάντα! Ἐμπρός! Συνεχίστε τὸ ρόλο σας, ἔκανε ἡ Λίλιαν. Μὰ σὰς παρακαλῶ μὴ μὲ φιλάτε πιά. Ἄ, ὄχι, φτάνει! Μοῦ γαλιῖτε τὸ μακιγιάρισμα!

Κι' αὐτὰ τὰ καυσαδία ἐξακολούθησαν ὡς τὴν μέραν ποῦ ὁ Χάρολντ ἄκουσε τὸν Λιονέλ νὰ ψιθυρίζῃ μὲ πάθος στὴν ὡμορφὴ Λίλιαν.

—Σὲ λατρεύω, Λίλιαν! Δὲν μπορῶ νὰ ζῶω χωρὶς ἐσένα. Μόλις τελειώσει ἡ γιορτὴ θὰ σὲ πάρω νὰ φύγωμε. Θὰ δῆς, μικρούλα μου Λίλιαν!...

Ἐκείνη δὲν εἶπε τίποτα. Μὰ μήπως αὐτὴ ἡ ἐνοχὴ σιωπῆς της δὲν ἦταν μιά συγκρατάσεως;

Τὸ θράθυ τῆς παραστάσεως, ὁ Χάρολντ ἦταν κατενθουσιασμένος.

—Μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ! συλλογιζόταν. Καὶ ποῖς ξέρει... ἴσως κατακτήσω τέλος τὴν ὡμορφὴν Λίλιαν μὲ τὰ φλογερὰ φιλιὰ ποῦ θὰ τῆς δώσω στὴν τρίτην πρῶξις!...

Τὸ ἔργο λοιπόν πῆγαινε καλά, ὅταν ἀξάφην ἀπὸ τὰ πασασκῆνια ἀκούσθηκε ἕνα οὐρλιασμα πό-

Ὅταν ἡ θεία Κόρα παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι τῆς κάμαρας, ὁ Χάρολντ συλλογιζόταν ὅτι θάπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἕνας νόμος ποῦ νὰ ἀπαγορεύῃ στίς γρήγες θείες νὰ κυκλοφοροῦν ἐλευθερὰ.

Ἡ γεροντοκόρη λοιπὸν τοῦ ἔριξε μιά ματιά καὶ χαμογέλασε μὲ περιφρόνησι:

—Τὸ φασιτᾶζοῦν! τοῦ εἶπε. Γράφεις πάλι, ἔ; Ἔνα ἄλλο δράμα; Ὁ ἴδιος πάντα, Χάρολντ!..

—Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερον ἔργον μου! τῆς ἀπάντησε ὁ Χάρολντ. Φυσικά, εἶνε ἕνα ἀστυνομικὸν δράμα... Τίτλος: «Ποῖος σκότωσε τὸν σέρ Γκρέυ;»

—Ὁ ὑπῆρτης! τοῦ φώναξε ἡ θεία του.

—Πῶς... τί εἶπατε; ψιθύρισε σαστισμένος ὁ Χάρολντ. Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Ὅτι ὁ ὑπῆρτης ἐδολοφόνησε τὸν σέρ Γκρέυ! Δὲν εἶνε ἀλήθεια;

—Διάβολο! ἔκανε κατὰπληκτος ὁ Χάρολντ. Πῶς τὸ ξέρετε;

—Ω, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνῃ λάθος. Ἐγὼ δὴ μέχρι σήμερα καμμιά δωδεκαριά ἀστυνομικὰ δράματα... Καὶ τώρα, ἄφρασε γιὰ λίγο τ' ἀριστουργήματά σου, γιὰτί σὲ χρειάζομαι.

—Μὰ ἐγώ...

—Εἶπα ὅτι σὲ χρειάζομαι! Ἦρθε ἐπιτήδες στὸ Λονδίνο γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἡ παρουσία σου εἶνε ἀπαραίτητη στὴ γιορτὴ ποῦ θὰ δώσομε στὸ Χόλστεντ Χῶλ. Θὰ εἶνε σ' αὐτὴ κ' ἡ Λίλιαν Κόχραν...

Κι' ἡ θεία Κόρα χαμογέλασε πάλι, μὰ αὐτὴ τὴ φορά μὲ κάποια πονηριά.

—Θεία Κόρα, τῆς εἶπε τότε ὁ Χάρολντ, αὐτὲς ἡ φιλανθρωπικὲς γιορτὲς σας εἶνε πάρα πολὺ πληκτικὲς. Γιατί δὲν θέλετε νὰ παίξομε καὶ κανένα ἔργον; Ἔνα ὡμορφὸ ἀστυνομικὸν δράμα, παραδειγματὸς γάρνιν, ἕνα φρικαστικὸν ἔργον ποῦ νὰ κατασυγκινήσῃ τοὺς καλεσμένους σας; Νὰ ἔνα δράμα σάν τὸ «Ποῖος σκότωσε τὸν σέρ Γκρέυ;»

Ἡ θεία Κόρα συλλογιζόταν λιγάκι κι' ἔπειτα τοῦ ἀπάντησε:

—Εἶμαι σύμφωνη! Δὲν εἶνε ἀσχημὴ ἡ ἰδέα σου.

Ὁ Χάρολντ μάζεψε τὰ χειρογράφα του.

—Ἡ Λίλιαν, εἶπε, θὰ παίξῃ τὸ ρόλο τῆς λαϊδῆς Ρόκιαν. Ἐγὼ θὰ κάνω τὸν Ράφ.

—Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Ράφ; Ὁ ὑπῆρτης;

—Ὅχι... Ὁ ντέκτεκιθ ποῦ ἐξιγνιάζει τὸ μυστήριον!

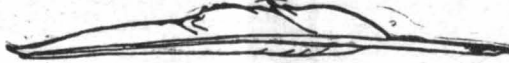
—Υποθέτω ὅτι θὰ ὑπάρχῃ κάποιο εἰδύλλιον μεταξὺ τῆς λαϊδῆς Ρόκιαν καὶ τοῦ Ράφ, δὲν εἶνε ἔτσι; ἔκανε ἡ θεία Κόρα μὲ κακεντρέχεια.

Ἐπειτα ὅμως ξέσπασε σ' ἕνα δυνατό γέλιο κι' ἀπόχαιρέτησε τὸν ἀνηψιὸ της.

Ὁ Χάρολντ ξεαναβρῆκε στὸ Χόλστεντ Χῶλ τὴν πεντάμορφην Λίλιαν Κόχραν, μὰ, ὅπως πάντα, ἐκείνη ἔκανε τάχα πῶς δὲν τὸν ἔβλεπε. Ὁ Χάρολντ φυσικά ἦταν ἀπαρηγόρητος. Μὰ ποῖος ξέρει; ἴσως ἡ Λίλιαν Κόχραν δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ μπροστὰ σὲ κάποιο Λιονέλ Ρῶσσελ, ποῦ ἦταν τὸ εἰδύλλιον τῆς συντροφιάς. Αὐτὸς ὁ Λιονέλ Ρῶσσελ ἦταν ἕνας ὁμορφος νέος καὶ φαίνονταν καθαρά ὅτι ἡ Λίλιαν τοῦ ἔδειχνε μιά πολὺ μεγάλη συμπάθεια. Τέλος ὅμως ἡ Λίλιαν καταδέχθηκε νὰ μιλήσῃ τοῦ Χάρολντ.

—Εἰσαθ, τοῦ εἶπε, ὅτι γράψατε κάποιο δοῦμα. Ξέρετε; Ὁ Λιονέλ εἶνε ἡθοποιὸς κι' ἐλπίζω ὅτι μὰς δώσατε καλὸς ρόλους. Τί θὰ παίζω ἐγώ; Τί θὰ κάνω;

—Ἐοεῖς; ἔκανε ὁ Χάρολντ. Τὴ λαί-

νου. Ο Χάρολντ θύηκε από τη σκηνή κι έβριση σαν τρελλός για να τρέξει κοντά στη Λίλιαν. Έκείνη είχε γονατίσει μπροστά σ' έναν άνδρα που ήταν ξεπλωμένος καταγής, λιπόθυμος. Ήταν ο Λίονελ Ρώσελ.

—Λίλιαν, τί συμβαίνει; ρώτησε ταραγμένη η θεία Κόρα.
 —Εκείνη, κατάχλωμη, της απάντησε με δάκρυα στα μάτια:
 —Δέν ξέρω... δέν ξέρω τίποτα... Έχρα δώσει ραντεβού στο Λίονελ στη Βιβλιοθήκη και τόν θρήκα έτσι, λιπόθυμο!

Η Λίλιαν είχε αλλάξει κιόλας και φορούσε μία ταξιδιωτική τουαλέτα.

—Ζή ακόμα! φώναξε τότε ο Χάρολντ, αφού πρώτα έβαλε τ' αούτι του στην καρδιά του Λίονελ. Ποιάς τόν χτύπησε άραγε; Κανένιας λωποδύτης;

—Πού είναι ο υπηρέτης; Έκανε η θεία Κόρα και χτύπησε τόν κουδούνη.

Ο υπηρέτης Μπρούμ παρουσιάσθηκε με άπαθεια.

—Κουφάθηκες; τού φώναξε θυμωμένη η θεία Κόρα. Έδω πέρα λίγο έλειψε να σκοτώσουν έναν άνθρωπο. Δέν ξέρεις τουλάχιστον γιά τού ποιά λόγo;

—Ξέρω τόν λόγο, λαίδη, απάντησε κείνος με τόν ίδιο παγερό φος του.

—Έμπρός, λοιπόν!.. Μίλησε...

—Είμαι γέρος, λαίδη, μά είμαι ακόμη δυνατός, ψιθύρισε ο υπηρέτης. Έγώ χτύπησα αυτόν τόν άνθρωπο...

—Τί έκανε; Μά τί έκανε; φώναξε η λαίδη Κόρα.

—Θέλησε νά κλέψη τά κοσμημάτα σας.

Ο Χάρολντ έσκυψε άμέσως κι έψαξε τίς τσέπες του Λίονελ. Έκείνη τή στιγμή ο λωποδύτης συνήλθε.

—Πού είμαι; ψιθύρισε.

—Δέν είσατε ακόμη στή φυλακή, μά θά πάτε σέ λίγο... τού απάντησε ο Χάρολντ, θγάζοντας από μία τσέπη του τά κοσμημάτα της θείας Κόρας.

Η όμορφη Λίλιαν έκρυψε τόν πρόσωπό της μέσα στά χέρια της και άποτραδήχτηκε στό διπλανό σαλόνι. Ο Χάρολντ τήν άκολούθησε. Κί 'ταν θρέθηκαν μόνοι, τήν έσφιξε στήν άγκαλιά του με τρυφερότητα.
 —Τί άνόητη πού είμαι! ψιθύρισε η Λίλιαν.

—Ξέρετε πολύ καλά ότι σας αγαπώ κι' ότι θά σας αγαπώ πάντα... της είπε ο Χάρολντ και σταμάτησε γιάτί τόν έπνιγε η συγκίνηση.

—Έξακολουθήστε, τόν παρακάλεσε η Λίλιαν. Μου άρέσουν τά λόγια σας. Πέστε άκόμη μία φορά πώς μ' αγαπάτε...

Κί' έγειρε στήν άγκαλιά του, άναζητώντας τά χείλη του.

ΑΡΘΡΟΥΡ ΚΟΥΝΙΓΚΑΜ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η πονηρία, είναι σκέψις άτομική. Η σοφία, είναι σκέψις όλoκληρης της ανθρωπότητας.

Μπαλζάκ

Ο πόλεμος μεταξύ δύο πολιτισμένων εθνών, είναι προδοσία κατά της ανθρωπότητας.

Στήντ

Όταν η εργασία αποβλέπει σταθερά προς τόν ίδιο πάντα σκοπό, τότε συνήθως τήν παρακολουθή η δόξα!

Ότι είναι προωρισμένο νά άνεθί πολύ ψηλά, ξεκινάει πάντα από πολύ χαμηλά.

Πόπλιος Σύρος

Δέν υπάρχει πού επιβλαβές γιά τόν έαυτό σου και γιά τούς άλλους, όσο μία δράσις άφιερωμένη άποκλειστικώς στήν Ικανοποίηση τών άσωματικών άναγκών σου, και δέν υπάρχει τίποτα πού έδεργερτικό γιά σένα και τούς άλλους, όσο μιζ' δράσις άφιερωμένη στήν καλύτερευση της ψυχής σου!

Τρία-Τσέ

Όποιοι δυνάτεις νά τιμωρήση, πολλαπλασιάζει τόν αριθμό τών κακών ανθρώπων.

Πόπλιος Σύρος

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά έξυπνη απάντησις τού Μοντεσκιέ. Τά μικρά δώρα. Η γλυκύτης της κ. ντέ Ζανσέν. Ένας ώραιος χαρακτηρισμός τού άέθλ Τριμπλέ. Ο κ. ντέ Λαίγγλ και ο Βασιλεύς Ηλίας. Ένα πετυχημένο λογοπαίγνιο. Τό πάθημα τού Βένθλεϋ. Ο Λεκαμύς στή Γρενέβλη. Ο πιστός κι' άχρείς ράφτης, κτλ.

Μιά μέρα ο Μοντεσκιέ φιλονικούσε γιά κάποιο ζήτημα, με έναν σύμβουλο τού Κοινοβουλίου τού Βορδώ, ο όποιος, άν και ήταν άθρωπος μικρής άξιας, είχε μεγάλην ιδέα γιά τόν έαυτό του.

Περί τού τέλους της συζητήσεως, ο σύμβουλος φώναξε με στόμφο:

—Κυριε Μοντεσκιέ, άν δέν είναι τού πράγμα έπως έγώ λέω, τότε σάς δίνω τού κεφάλι μου!

—Τό δέχομαι! άποκρίθηκε άμέσως ο Μοντεσκιέ. Τά μικρά δώρα διατηρούν τήν φίλιαν!

Η κυρία ντέ Ζανσέν ήταν μία γυναίκα, πού δέν είχε καμιά πίστι και μπορούσε νά κάνει τού κάθε τί. Έξ άλλους όμως είχε τόσο καλούς τρόπους, φαινόταν τόσο καλή, ώστε όλοι ξεγελούντουσαν, τήν εκτιμούσαν και τήν έμπιστευόντουσαν. Κάποια λοιπόν, ενώ ένας κύκλος ευγενών μιλούσε γι' αυτήν κι' έπαινούσε τούς λεπτούς και γλυκούς τρόπους της, ο περίφημος άέθλ Τριμπλέ, πού παρευρίσκειτο στήν συναναστροφή, είπε:

—Ναι, έχει τόσοους γλυκούς τρόπους η κυρία ντέ Ζανσέν, ώστε, άν είχε κάποιο συμφέρον νά σας δηλητηριάση, θά διάλεγε τού πιο γλυκό δηλητήριο νά σας δώση!

Κάποια μέρα ο κ. ντέ Λαίγγλ έτυχε νά περνά μπροστά από τού παλάτι, τή στιγμή πού έθγαινε άπ' αυτό ο Λουδοβίκος 14ος. Στάθηκε λοιπόν και άρχισε νά τόν κυτάζει κατάματα και με τέτοια έπιμονή, ώστε ο «Βασιλεύς Ηλίας» σταμάτησε κατάπληκτος μπροστά του και τόν ρώτησε:

—Πώς ονομάζεσθε, κύριε;

—Ονομάζομαι Άετός (Λαίγγλ)! άποκρίθηκε άτάραχος ο κ. ντέ Λαίγγλ και έπρόσθεσε άμέσως:

—Μεγαλειότατε, καθώς ξέρετε, μόνον ο άέτος έχει τή δύναμη νά άτενίξη τόν «ΗΛΙΟ!»...

Όταν πρωτοπήγε στό Παρίσι ο «Άγγλος σοφός Βένθλεϋ, θεώρησε καθήκον του νά έπισκεφθί και τήν γνωστή του κόπο όπο'ο βρισκόταν μία έλεκτική βουν και έσθυμη συντροφιά, τάχα, δέν ήξερε πώς νά φερθί και ύστερα από λίγην ώρα έφυγε καταντροπισμένος.

Τότε οί προσκαλεσμένοι της ώραιάς κόμησας ξέσπασαν σέ ειρωνικά σόδια γιά τόν έξνο έπισκέπτη, ο όποιος τούς φάνηκε όλωσδιόλου γελοίος και άρχισαν νά ρωτούν τή μαρκησία «ποιος ήταν αυτός ο χαμένος»!

—Ο «χαμένος» αυτός, είναι τόσο σοφός, τούς πληροφορήσε η κόμησα, ώστε ενώ μπορεί νά σας πη στήν άρχαία Έλληνική, άκόμη δέ και στήν Χαλδαϊκή και στήν Σασκριτική γλώσσα, πώς λέγεται τού μασοτούνη, δέν ξέρει ώστόσο νά μεταχειροθθί γιά τήν πλάτη μερικών άνοήτων!

Μιά μέρα ο Καρδινάλιος Λεκαμούς, ενώ περπατούσε άσκαπα υποδρόμους της Γρενόβλης, άντίκρυσε τήν ταμπέλα ενός ραφτάδικου, η όποία παρίστανε ένα ράφτη με μία τεράστια ψαλίβα στό χέρι. Κάτω άπ' τήν εικόνα αυτή, ήταν γραμμένα τά ακόλουθα λόγια: «Είτε τόν πιστόν ράφτην»!

Ο Καρδινάλιος λοιπόν, αφού στάθηκε άρκετά μπροστά σ' αυτή τήν ταμπέλα, γύρισε και είπε σ' ένα διαβάτη, δείχνοντας τήν εικόνα της:

—Βλέπω ότι ο πιστός ράφτης είναι έξω από τού ραφτό, ήπώς ξέρετε άν ο κατεργάτης είναι μέσας!

Μια μέρα ο Καρδινάλιος Λεκαμούς, ενώ περπατούσε άσκαπα υποδρόμους της Γρενόβλης, άντίκρυσε τήν ταμπέλα ενός ραφτάδικου, η όποία παρίστανε ένα ράφτη με μία τεράστια ψαλίβα στό χέρι. Κάτω άπ' τήν εικόνα αυτή, ήταν γραμμένα τά ακόλουθα λόγια: «Είτε τόν πιστόν ράφτην»!

Ο Καρδινάλιος λοιπόν, αφού στάθηκε άρκετά μπροστά σ' αυτή τήν ταμπέλα, γύρισε και είπε σ' ένα διαβάτη, δείχνοντας τήν εικόνα της:

—Βλέπω ότι ο πιστός ράφτης είναι έξω από τού ραφτό, ήπώς ξέρετε άν ο κατεργάτης είναι μέσας!

ΠΡΟΣΟΧΗ!
 ΜΟΝΟΝ τού «Μπουκέτο» άγοράζει είς άπολύτως Ικανοποιητικώς τιμής παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας όλoκλήρους, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών, Ημερολόγια, Καζαμίαις, μονόφυλλα, φωτογραφίας Ιστορικών προσώπων και εικόνας διαφόρους. Άπευθυνθήτε η γράψατε: Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Άθήνας.